

Arrest

nr. 167 590 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 16 oktober 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 juni 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.10.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Zij stelt verder haar land te hebben moeten ontvluchten uit vrees voor haar leven. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Zij haalt verder aan een relatie te hebben met de heer M. A. G. (...) en ettelijke jaren samen te wonen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Betrokkene haalt aan een eigendom te hebben (zij legt de koopakte voor) en dient aan haar lening maandelijks te voldoen. Zij toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Verder zou betrokkene worden onderhouden door haar partner. Ter staving hiervan legt betrokkene loonbrieven van haar partner voor. Ook dit verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren. Zij kan hiertoe eventueel een beroep doen op de financiële steun van haar partner.

Verzoekster stelt een gezin wensen op te bouwen en legt een doktersattest voor dd 04.06.2013 waaruit blijkt dat het koppel in 2011 in behandeling is geweest op de Vruchtbaarheidskliniek. Zij toont niet aan waarom dit haar heden zou verhinderen om tijdelijk terug te keren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Zij verwijst verder naar de Ebola-epidemie en stelt mede hierdoor niet terug te kunnen keren. Uit de recentste informatie blijkt dat er nog sprake is van Ebola in volgende landen is : Guinée Conakry, Sierra

Leone en Liberia (laatste info dd 16.04.2015 op de website : www.info-ebola.be). Kameroen behoort niet tot deze landen en aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst eveneens naar de IS-dreiging. Doch betrokkene brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, feiten aan. Verzoekster dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Aldus kan dit eveneens niet weerhouden worden.

De overige elementen (haar werkwilgheid, zij legt eveneens loonbrieven voor van haar vorige werk, niets of niemand meer in Kameroen, haar vrienden en kennissen in België) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat het voorleggen van een bewijs van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en het attest van aanmelding op onthaalbureau betreft, ook dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld.

Het kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Op 11 juni 2015 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan mevrouw;

(...)

bij DVZ eveneens gekend te zijn als (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dd 18.09.2014, haar betekend op 09.10.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden

rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 11 juni 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 29 april 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is van de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nu zij op dezelfde dag werd genomen. Indien geen samenhang zou aanvaard worden wordt de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als voornaamste beslissing aangeduid.

Hiermee toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel onontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Nu de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting opteert voor de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als voornaamste beslissing wordt zodoende geopteerd voor de onontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 11 juni 2015.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel onontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten van 11 juni 2015.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ een negatieve beslissing neemt m.b.t. haar regularisatieaanvraag.

Het lijkt wel alsof verwerende partij kost wat kost een negatieve beslissing wenst te nemen zonder het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoekster wenst vervolgens te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Kameroen om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, zij heeft in België haar leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met haar partner.

Zij heeft niets of niemand in Kameroen, zij verblijft immers reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied en heeft haar leven hier opgebouwd, samen met haar echtgenoot. Zij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou zij terecht kunnen?! Hier wordt zij volledig ondersteund door haar partner.

Zij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoekster haar langdurig verblijf, haar integratie en het feit dat haar partner verblijfsrecht heeft in België verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België!

Een eventuele terugkeer is onmogelijk, aangezien zij al zeer lang niet meer in Kameroen is geweest! Zij heeft haar leven hier opgebouwd!

Zij kan nergens meer terecht, ook niet voor een tijdelijk onderkomen en zou in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Betrokkene haalt aan reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of

verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RVS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zullen art 3 en 8 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Waarom kunnen haar langdurig verblijf en blijf van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken?!

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, haar integratie, het feit dat haar partner verblijfsrecht heeft en hier tewerkgesteld is, en het geheel van elementen.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Zij stelt verder haar land te hebben moeten ontvluchten uit vrees voor haar leven. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst eveneens naar de IS-dreiging. Doch betrokkene brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, feiten aan. Verzoekster dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Aldus kan dit eveneens niet weerhouden worden.

Verzoekster is al geruime tijd niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoekster dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat verzoekster bovendien het nodige deed om toe te lichten dat de situatie in Kameroen levensgevaarlijk is. Zij voegde immers berichtgeving over de situatie in Kameroen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster echter op geen enkele manier afleiden of verwerende partij hier enige rekening mee heeft gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat er enig onderzoek verricht is naar de veiligheidssituatie in Kameroen door verwerende partij.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en stukken die verzoekster voegde.

4. Zij haalt verder aan een relatie te hebben met de heer Mua Amuh George en ettelijke jaren samen te wonen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokken niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokken zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het feit dat de partner van verzoekster verblijfsrecht heeft in België!

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat men hier weet van heeft, doch men weigert hier rekening mee te maken en stelt zonder meer dat verzoeker niet aantoonbaar dat dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Dit is onredelijk! Een eventuele terugkeer van verzoekster zou immers een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verzoekster wenst op te merken dat haar aanvraag gebaseerd is op art 9 bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 10 van de wet van 15.12.1980, waarnaar verwerende partij refereert.

Art 10 bepaalt immers dat de echtgenoot of gelijkgestelde partner van een persoon met verblijfsrecht in België recht heeft op gezinshereniging. Aangezien verzoekster niet getrouwd is, moet onderzocht worden of hij voldoet aan de definitie van "gelijkgestelde partner".

Deze definitie luidt als volgt:

"Met "gelijkgestelde partner" wordt bedoeld de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap afgesloten werd dat door België wordt beschouwd als gelijkwaardig met een Belgisch huwelijk. Een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van de wetgeving van een van de volgende landen, wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België.

- Denemarken
- Duitsland
- Finland
- IJsland
- Noorwegen
- Verenigd Koninkrijk
- Zweden

Een Belgische verklaring van wettelijke samenwoning is dus géén partnerschap dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het Belgisch huwelijk."

Verzoekster en haar partner wonen samen en vormen een duurzame en stabiele relatie. Doch zij voldoen niet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van art 10, zij zijn immers niet getrouwd en vormen geen geregistreerd partnerschap.

Aangezien zij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft zij dit ook niet gedaan.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker aan de voorwaarden van art 10 moet voldoen om geregulariseerd te worden.

Immers, het is juist omdat zij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat zij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende en wel degelijk buitengewone omstandigheden gelden om haar aanvraag in te dienen.

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoeker door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Dat hier duidelijk sprake van is! Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Verzoekster en haar partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoekster woont samen met haar partner en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Dat verwerende partij hier echter geen rekening mee houdt, alhoewel men op de hoogte is van het feit dat de partner van verzoekster verblijfsrecht heeft in België!

Men stelt dat een dossier grondig en individueel onderzocht dient te worden maar laat dit na te doen. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

5. Betrokkene haalt aan een eigendom te hebben (zij legt de koopakte voor) en dient aan haar lening maandelijks te voldoen. Zij toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster stelt een gezin wensen op te bouwen en legt een doktersattest voor dd. 04.06.2013 waaruit blijkt dat het koppel in 2011 in behandeling is geweest op de Vruchtbaarheidskliniek. Zij toont niet aan waarom dit haar heden zou verhinderen om tijdelijk terug te keren.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?!

Verzoekster heeft zich volledig volgens de ratio legis van art 9bis gedragen en alle elementen aangehaald die een buitengewone omstandigheid vormen. Bovendien heeft zij haar aanvraag ook gestaafd met verschillende stukken.

Verwerende partij lijkt erop gebrand kost wat kost een negatieve beslissing te kunnen nemen.

Langs de ene kant stelt men dat eventuele stukken niet gevoegd werden, langs de andere kant stelt men dat de gevoegde stukken niet zouden volstaan.

Dat dit flagrant onredelijk is!

Uit de stukken die verzoekster voegt, blijkt immers duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen. Zij heeft hier een woning gekocht, woont samen met haar partner en heeft hier een onderkomen, in tegenstelling tot in Kameroen.

Ook het feit dat verzoekster en haar partner in behandeling zijn bij een vruchtbaarheidskliniek is van belang.

Zij hebben immers een kindervens. Dat dit getuigt van de duurzaamheid van hun relatie. Uiteraard dienen zij beiden op het grondgebied te verblijven om deze behandelingen te ondergaan.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en stukken in het dossier en dit dossier in zijn geheel te beoordelen.

Bovenstaande opmerkingen getuigen van het feit dat dit niet het geval is. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

6. Verder zou betrokkene worden onderhouden door haar partner. Ter staving hiervan legt betrokkene loonbrieven van haar partner voor. Ook dit verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren. Zij kan hiertoe eventueel een beroep doen op de financiële steun van haar partner.

Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoekster en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid mbt het dossier van verzoekster!

Vervolgens wenst verzoekster op te merken dat doorheen héél de bestreden beslissing verwerende partij herhaaldelijk opmerkt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Meer nog, men tracht de elementen die verzoekster aanhaalt te ontcrachten door te stellen dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Dat verwerende partij de schending van art 8 van het EVRM bijgevolg erkent, indien verzoekster permanent zou terugkeren naar Kameroen.

Verzoekster kan uit de bestreden beslissing afleiden dat zij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel indien zij haar aanvraag in Kameroen zou ingediend hebben.

Immers, alleen op deze manier zou er sprake zijn van een tijdelijke verwijdering.

DVZ schendt dan ook flagrant het vertrouwensbeginsel door te insinueren dat verzoekster wel een verblijfstitel zou krijgen, indien zij de aanvraag indiende in Kameroen en een negatieve beslissing te nemen nu verzoekster haar aanvraag indiende in België.

Indien DVZ alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoekster zich in België bevinden en dat zij geregulariseerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

7. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844)dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.'

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RVS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekster en haar partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoekster woont samen met haar partner en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Kameroen "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoekster wordt zo immers van haar partner gescheiden.

Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar Kameroen, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

Waar zou verzoekster bovendien moeten verblijven? Men veronderstelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen kennissen meer zou hebben in Kameroen, maar weigert enig onderzoek te verrichten. Men kan van verzoekster bovendien geen negatief bewijs verwachten!

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."²

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner en zij een gezin vormen, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

Verzoekster begrijpt niet waarom het feit dat zij een gezin vormt met haar partner geen buitengewone omstandigheid kan vormen!

Dat verwerende partij het dossier van verzoekster dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Kameroen zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier! Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar Kameroen, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken aangezien de partner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft, hier is tewerkgesteld, hier een leven heeft opgebouwd en is hier in veiligheid bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoekster naar Kameroen wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM.

DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Kameroen onmogelijk maken!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoekster.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Kameroen, zij verplicht zou zijn om haar partner achter te laten. Waar zou zij bovendien terecht kunnen? Zij heeft geen onderkomen in Kameroen waardoor zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het is hemeltergend dat men weigert de relatie die verzoekster al geruime tijd onderhoudt met haar partner te erkennen, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoekster, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan zij terecht bij haar partner en heeft zij een onderkomen. Dat zij in Kameroen in een mensonterende en levensbedreigende situatie zal terechtkomen, terwijl zij in België een veilig onderkomen heeft, samen met haar partner.

Het familieleven van verzoekster, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoekster van mening is dat zij dit wel degelijk aantoonde in haar verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Kameroen zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

8. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 EVRM slechts in buitengewone omstandigheden toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Zij verwijst verder naar de Ebola-epidemie en stelt mede hierdoor niet terug te kunnen keren. Uit de recentste informatie blijkt dat er nog sprake is van Ebola in volgende landen: Guinée Conakry, Sierra Leone en Liberia (Laatste info dd 16.04.2015 op de website: www.info-ebola.be). Kameroen behoort niet tot deze landen en aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Kameroen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Immers zij is reeds geruime tijd geleden uit Kameroen vertrokken en heeft er niets of niemand meer. Zij kan bijgevolg niet terugkeren want zij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kameroen, als zij daar al jaren niet meer geweest is??

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren. Dat zij haar land van herkomst reeds dienden te ontvluchten om haar leven in veiligheid te kunnen brengen.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verwerende partij de veiligheidssituatie in Kameroen nooit onderzocht heeft. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

9. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige elementen (haar werkwillegheid, zij legt eveneens loonbrieven voor van haar vorige werk, niets of niemand meer in Kameroen, haar vrienden en kennissen in België) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat het voorleggen van een bewijs van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en het attest van aanmelding op onthaalbureau betreft, ook dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Het kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoekster is van mening dat haar langdurig verblijf en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Men stelt louter dat deze elementen 'in deze fase niet worden behandeld'. Bezwaarlijk kan dit beschouwd worden als een afdoende motivering. Waarom worden deze elementen niet onderzocht in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek?

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van feitelijke elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en het geheel van elementen en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire

bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster en het geheel van elementen.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit ooggpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

3.5. Verzoekende partij betoogt dat zij niet terug kan naar Kameroen omdat zij haar leven in België heeft opgebouwd met haar partner en niets of niemand meer heeft in Kameroen zodat zij ook nergens terecht kan, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf. Zij meent dat haar integratie en langdurig verblijf als het feit dat haar partner verblijfsrecht heeft in België verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.6. De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij omtrent het langdurig verblijf van verzoekende partij in België alsook haar integratie en het hebben van een partner op het grondgebied heeft gemotiveerd: *“Betrokkene haalt aan reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied te verblijven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).”* en: *“Zij haalt verder aan een relatie te hebben met de heer M. A. G. (...) en ettelijke jaren samen te wonen. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.*

Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.” alsook: *“Verzoekster stelt een gezin wensen op te bouwen en legt een doktersattest voor dd 04.06.2013 waaruit blijkt dat het koppel in 2011 in behandeling is geweest op de Vruchtbaarheidskliniek. Zij toont niet aan waarom dit haar heden zou verhinderen om tijdelijk terug te keren.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).” en: *“De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* alsook: *“De overige elementen (haar werkwilgheid, zij legt eveneens loonbrieven voor van haar vorige werk, niets of niemand meer in Kameroen, haar vrienden en kennissen in België) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.*

Wat het voorleggen van een bewijs van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie en het attest van aanmelding op onthaalbureau betreft, ook dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld.

Het kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Uit deze motivering blijkt duidelijk waarom de verwerende partij de elementen inzake langdurig verblijf, integratie en het hebben van een partner op het Belgische grondgebied in hoofde van de verzoekende partij niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door opnieuw te verwijzen naar deze elementen, zonder in concreto de vaststellingen van de verwerende partij te weerleggen, slaagt verzoekende partij er niet in de kennelijke onredelijkheid van deze motieven aan te tonen. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat het langdurig verblijf en de integratie van verzoekende partij niet verhinderen dat zij haar aanvraag in het herkomstland indient.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, tewerkstelling en dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond

van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoord, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. Zij betoogt slechts op niet onderbouwde wijze dat zij bij niemand terecht zou kunnen in Kameroen. Zelfs indien dit argument zou aangenomen kunnen worden, quod non, dan nog moet opgemerkt worden dat de gemachtigde erop gewezen heeft dat de partner van de verzoekende partij haar financieel kan ondersteunen bij tijdelijke terugkeer zodat niet blijkt dat verzoekende partij in het herkomstland nergens tijdelijk zou kunnen verblijven. Haar betoog dat zij in mensonterende omstandigheden zou terechtkomen bij terugkeer gaat dan ook hoegenaamd niet op.

De stelling voorts van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

3.7. Verzoekende partij wijst weer op een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, maar zij onderbouwt dit op geen enkele manier, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat: *“Zij stelt verder haar land te hebben moeten ontvluchten uit vrees voor haar leven. Deze bewering wordt niet gestaafd en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* en: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.*

(...)

Betrokkene verwijst eveneens naar de IS-dreiging. Doch betrokkene brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, feiten aan. Verzoekster dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft. Aldus kan dit eveneens niet weerhouden worden.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf aangeeft dat zij geen concrete bewijzen van haar vrees kan voorleggen, en dus in gebreke blijft om in haar hoofde aan te tonen dat er sprake is van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat een loutere vrees op onmenselijke behandeling, zonder dit ook maar op enige wijze concreet te maken, onvoldoende is om gewag te maken van een schending van artikel 3 EVRM. Het feit dat zij zich thans in België bevindt, houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij laat uitschijnen, niet in dat het haar onmogelijk is om de vrees ten aanzien van de IS-dreiging op enige wijze concreet te maken, indien deze bewering werkelijk gefundeerd is. Het louter verwijzen naar mediaberichtgeving is niet afdoende om dergelijke persoonlijke vrees aan te tonen.

Hetzelfde geldt waar verzoekende partij kritiek uit op de bevindingen van de verwerende partij aangaande het ebola-virus. Nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat er geen ebola-epidemie meer heerst in Kameroen, ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij kan volhouden dat haar leven in gevaar is omwille van deze epidemie indien zij zou terugkeren naar Kameroen.

Het voorts blote betoog over de veiligheidssituatie in Kameroen kan evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist te bevinden.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij nergens terecht kan in Kameroen, wijst de Raad er nogmaals op dat dit niet gefundeerde betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat haar partner haar financieel kan ondersteunen en zij op die manier zich ook kan handhaven in Kameroen.

3.8. Door voorts opnieuw te verwijzen naar haar integratie, verblijfsduur, het hebben van een partner die hier werkt, een eigen woning en het feit dat zijzelf geen strafbare feiten heeft gepleegd, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat deze elementen verzoekende partij niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad ziet ook niet in, en de verzoekende partij toont dit ook niet aan, op welke wijze voormelde elementen, al dan niet samen genomen, verzoekende partij zouden verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 80 255 van 26 april 2012 toont zij geenszins aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van dit arrest transponeerbaar zijn op onderhavige zaak. Immers ging het in voormelde zaak om een ongegrondheidsbeslissing daar waar thans een onontvankelijkheidsbeslissing voorligt.

3.9. Verzoekende partij meent voorts dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Evenwel heeft de verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij een partner op het Belgische grondgebied heeft die verblijfsrecht heeft, nu uitdrukkelijk gemotiveerd wordt dat het in casu slechts gaat om een tijdelijke scheiding.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou gehouden zijn met haar gezinsleven. Zij brengt ook niks in tegen de concrete vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande. De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekende partij, die verzoekt om een verblijf en waarbij het aldus gaat om een eerste toelating, niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Niets verhindert de partner van de verzoekende partij haar te vergezellen noch wordt verzoekende partij verhindert om vanuit het land van herkomst contact te onderhouden met haar partner in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

3.10. Waar verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij onterecht verwijst naar artikel 10 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat in de motieven van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar dit artikel terug te vinden is, zodat het betoog van verzoekende partij dienaangaande volledig feitelijke grondslag mist en aldus niet dienstig is.

3.11. Het voorts nietszeggende betoog waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of men *“deze procedure eigenlijk nog au sérieux (neemt)”* en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat deze *“erop gebrand (lijkt)kost wat kost een negatieve beslissing te kunnen nemen”* laat evenmin toe te besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing. Immers toont de verzoekende partij hiermee niet aan dat de elementen die zij heeft aangehaald haar wel degelijk verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Haar betoog doet getuigen van een andere oordeelsvorming aangaande de door haar aangehaalde elementen, maar dit volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing van hun kennelijke redelijkheid te ontdoen.

3.12. De Raad stelt voorts vast dat de vruchtbaarheidsbehandeling waarover de verzoekende partij het heeft gestart is in 2011 en het medisch attest dienaangaande van 2013 is, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te oordelen op het ogenblik van de bestreden beslissing, met name in 2015, dat niet blijkt waarom dit haar heden zou verhinderen tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij thans nog een behandeling ondergaat.

3.13. De Raad wijst er voorts op dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij een relatie in België heeft maar erop wijst dat, indien zij in bezit wil gesteld worden van verblijfsdocumenten in dat kader, zij de geëigende procedure daartoe moet volgen en de vereiste documenten dient aan te vragen in het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om daaruit af te leiden dat

een terugkeer tijdelijk is. Immers, als verzoekende partij voldoet om als partner van een in België verblijvende persoon in bezit te worden gesteld van de noodzakelijke documenten, dan zal zij geen probleem hebben om terug te keren. De Raad benadrukt daarbij nogmaals dat verzoekende partij nooit gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en zij aldus wist dat zij een relatie opstartte op het moment dat haar verblijfsstatus illegaal was. Wanneer het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). De Raad herhaalt nogmaals dat uit niets blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst – het loutere feit immers dat haar partner in België woont en werkt maakt niet dat dit hem verhindert verzoekende partij te volgen naar het land van herkomst en daar te wonen en werken, of dat zij, bij een tijdelijke terugkeer, niet via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met haar partner. De blote overtuiging van de verzoekende partij voorts dat zij in Kameroen niet in staat zouden zijn een gezinsleven te hebben, kan niet overtuigen.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Zij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar het feit dat haar privéleven zich volledig in België situeert. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.16. Uit de voorgaande bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.17. In zoverre de verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich beperkt tot een vermelding van dit artikel zonder aan te geven op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.18. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER